

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 458

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 23 iunie 2014

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 184 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 lit. i) și j), art. 64 alin. (2), art. 87 alin. (2) și art. 101 din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției.....	2-4	476.	13-15
Decizia nr. 189 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (4) teza finală din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată	5-8	220.	15
Decizia nr. 194 din 3 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.....	8-10	700.	
Decizia nr. 290 din 22 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	11-12		
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
			DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 184

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 lit. i) și j), art. 64 alin. (2), art. 87 alin. (2) și art. 101 din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 lit. i) și j), art. 64 alin. (2), art. 87 alin. (2) și art. 101 din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, excepție ridicată de Agneta Toth, Gizella Sebestyen, Mihăila Smaranda Corina, Steliana Cioloboc, Marta Huszar, Emese Adorjan și Iren Vajda în Dosarul nr. 259/1.371/2012 al Tribunalului specializat Mureș. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 380D/2013.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, apreciază că nu pot fi reținute criticile autorilor excepției cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 44 din Constituție, întrucât, așa cum a reținut și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 13 din 19 ianuarie 2005, societățile cooperative au un statut juridic diferit de cel al societăților comerciale, ceea ce justifică și deosebirea de reglementare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 mai 2013, pronunțată în Dosarul nr. 259/1.371/2012, **Tribunalul specializat Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 lit. i) și j), art. 64 alin. (2), art. 87 alin. (2) și art. 101 din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, în ceea ce privește reglementarea părții indivize a patrimoniului societăților cooperatiste.** Excepția a fost ridicată de Agneta Toth, Gizella Sebestyen, Mihăila Smaranda Corina, Steliana Cioloboc, Marta Huszar, Emese Adorjan și Iren Vajda într-o cauză având ca obiect pretenții, în contradictoriu cu Societatea Cooperativă Meșteșugărească Igiena Mureș.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că au solicitat, prin intermediul instanței de judecată, obligarea Societății Cooperative Meșteșugărești Igiena

Mureș la plata contravalorii părților sociale deținute de fiecare dintre ei anterior încetării calității de membru cooperativ, prin retragere, în anul 2011, la valoarea reală, reactualizată a acestora, calculată în funcție de situația activelor, precum și a dividendelor convenite, potrivit situației financiare anuale încheiate la sfârșitul anului în care a intervenit încetarea calității de membru cooperativ. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că societatea cooperativă nu și-a onorat, însă, obligația de a calcula și a plăti aceste drepturi, invocând că cererea reclamanților privind plata actualizată și reevaluată a părților sociale este inadmisibilă, întrucât valoarea părților sociale a rămas nemodificată, iar părțile sociale, potrivit art. 52 alin. (4) din Statut și art. 59 alin. (4) din Legea nr. 1/2005, nu sunt purtătoare de dobânzi. De asemenea, societatea a susținut că nu poate fi obligată decât la plata unei sume reprezentând echivalentul valorii nominale a fiecărei părți sociale, deoarece activul său net nu poate fi supus unei distribuii către foștii membrii, acesta trebuind să fie integral conservat pentru că, în situația unei eventuale dizolvări, în conformitate cu prevederile art. 87 alin. (2) din Legea nr. 1/2005, acesta ar trebui transmis către altă societate cooperativă, de aceeași formă.

6. În acest context, autorii excepției apreciază că prevederile art. 6 lit. i) și j) și art. 87 alin. (2) din Legea nr. 1/2005 încalcă dreptul de proprietate privată al membrilor cooperativi asupra întregului patrimoniu al asociației, reprezentând, în fapt, o măsură de expropriere.

7. **Tribunalul specializat Mureș** consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 lit. i) și j), art. 64 alin. (2), art. 87 alin. (2) și art. 101 din Legea nr. 1/2005 este întemeiată. Instanța apreciază că stabilirea contravalorii părților sociale la care sunt îndreptățiți autorii excepției de neconstituționalitate în urma retragerii trebuie să se raporteze la valoarea reală a activului net al cooperativei, și nu la valoarea nominală a părților sociale. Din examinarea dispozițiilor de drept comun care reglementează regimul juridic al proprietății private, instanța reține că nu poate identifica un temei legal pentru limitarea prerogativelor dreptului de dispoziție, respectiv a dreptului de a împărți partea indiviză din patrimoniul cooperativei în caz de retragere a membrilor sau în situația lichidării. Așa fiind, apreciază că nu există nicio justificare pentru ca partea divizibilă a patrimoniului cooperativei să cuprindă numai valoarea părților sociale emise în schimbul aportului membrilor cooperativi, fără sporul de valoare dobândit în urma activităților desfășurate, acumulat prin munca cooperativilor.

8. În opinia instanței, interdicția transmiterii activului rămas după lichidare către membrii asociației, dar și transferul obligatoriu al părții indivize către o altă cooperativă, în caz de lichidare, în condițiile art. 87 alin. (2) și art. 101 din Legea nr. 1/2005, excedează limitele legale stabilite dreptului de dispoziție prin normele de drept comun incluse în noul Cod civil și nu pot fi justificate prin interese cu caracter general. Astfel, instituirea unei părți indivizibile din patrimoniul cooperativei echivalează cu o limitare a dreptului de proprietate, nepermisă de

reglementările referitoare la regimul proprietății private, regim juridic care trebuie să fie egal indiferent de titularul dreptului.

9. În concluzie, instanța apreciază că prevederile art. 6 lit. i) și j), art. 64 alin. (2), art. 87 alin. (2) și art. 101 din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperației sunt neconstituționale, în ceea ce privește reglementarea părții indivize a patrimoniului societăților cooperatiste.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere, este invocată jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 822 din 16 noiembrie 2006.

12. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 822 din 16 noiembrie 2006 și nr. 13 din 19 ianuarie 2005. Astfel, arată că actul normativ criticat reglementează cadrul general de organizare și funcționare a cooperației, ce reprezintă un sector specific al economiei care funcționează prin societăți cooperatiste și alte forme de asociere a acestora la nivel teritorial și național.

13. În plus, Avocatul Poporului arată că potrivit art. 89 alin. (1) și (2) din Legea nr. 1/2005 se instituie posibilitatea și nu obligația societăților cooperatiste să se asocieze în mod liber și voluntar, pe baza hotărârilor adunărilor generale ale acestora, în asociații și uniuni constituite în scopul de a asigura reprezentarea și apărarea intereselor societăților cooperatiste asociate în relațiile cu administrația publică, autoritatea de stat, alte persoane fizice sau juridice, publice ori private, organisme internaționale și cu asociații internaționale echivalente, precum și susținerea și promovarea principiilor cooperatiste, conform prevederilor Legii nr. 1/2005. Pentru a constitui asociații sau uniuni, societățile cooperatiste pun în comun și fără drept de restituire un aport în bani și/sau în natură și activează pe baza experienței manageriale pentru realizarea scopului și obiectivelor propuse.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 6 lit. i) și j), art. 64 alin. (2), art. 87 alin. (2) și art. 101 din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperației, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 28 februarie 2005, care au următorul cuprins:

— Art. 6: „În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: [...]”

i) *parte divizibilă* — parte a patrimoniului societății cooperative care cuprinde valoarea părților sociale emise în

schimbul aportului membrilor cooperatori la capitalul social, precum și dividendele convenite membrilor cooperatori;

j) *parte indivizibilă* — parte a patrimoniului societății cooperative, acumulat de aceasta în decursul activității, mai puțin partea divizibilă, care nu poate face obiectul distribuirii sau dobândirii între membrii cooperatori;”;

— Art. 64 alin. (2): „Patrimoniul societății cooperative se compune din partea divizibilă și partea indivizibilă.”;

— Art. 87 alin. (2): „Activul rămas în urma achitării sumelor datorate creditorilor societății cooperative și a părții divizibile către membrii cooperatori se transmite, în baza hotărârii adunării generale a membrilor cooperatori, către o altă societate cooperativă, conform prevederilor actului constitutiv. În lipsa hotărârii adunării generale, activul rămas se atribuie de către instanța competentă unei societăți cooperative de aceeași formă, din localitatea în care se află sediul societății sau din cea mai apropiată localitate, prin hotărâre judecătorească irevocabilă.”;

— Art. 101: „(1) În cazul dizolvării asociației/uniunii, bunurile rămase în urma lichidării nu se pot transmite membrilor asociației.

(2) Bunurile rămase în urma lichidării vor fi transmise către asociației/uniunii existente, înființate cu scop identic sau asemănător, printr-o procedură stabilită în statutul asociației/uniunii.

(3) Dacă în termen de 6 luni de la data terminării lichidării lichidatorii nu au reușit să transmită bunurile în condițiile alin. (2), precum și în cazul în care statutul asociației/uniunii nu prevede o procedură de transmitere a bunurilor ori dacă prevederea este contrară legii sau ordinii publice, bunurile rămase după lichidare vor fi atribuite de instanța competentă unei asociații/uniunii cu scop identic sau asemănător.”

17. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție privind dreptul de proprietate privată.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit Legii nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperației, societățile cooperatiste meșteșugărești sunt asociații de persoane fizice care desfășoară în comun activități de producție, de comercializare a mărfurilor, de executare de lucrări și prestări de servicii, care contribuie, direct sau indirect, la dezvoltarea activităților meșteșugărești ale membrilor lor cooperatori.

19. Referitor la regimul juridic al bunurilor aflate în proprietatea societății cooperatiste, Curtea reține că prin intermediul Legii nr. 1/2005 legiuitorul a marcat distincția fundamentală față de o societate comercială, prin aceea că patrimoniul unei societăți cooperatiste este format dintr-o parte divizibilă și o parte indivizibilă, aceasta din urmă neputând fi înșușită de membrii cooperatori. Cu privire la acest aspect, prin Decizia nr. 13 din 19 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 28 februarie 2005, Curtea a constatat că societățile comerciale au un statut juridic diferit de cel al societăților cooperatiste, ceea ce justifică și deosebirea de reglementare, fiind dreptul suveran al legiuitorului de a stabili statute juridice diferite pentru persoane juridice cu activitate diferită.

20. De altfel, așa cum s-a subliniat și în literatura de specialitate, proprietatea cooperației meșteșugărești este o formă a proprietății private de tip asociativ, cu scop lucrativ, individuală și distinctă. Deosebirea esențială existentă în ceea ce privește exercitarea dreptului de proprietate al cooperativilor față de membrii societăților comerciale se referă la transmiterea, în mod gratuit, altei organizații cooperatiste a activului net al

cooperativei care se lichidează, după plata tuturor datoriilor. Astfel, Curtea reține că, în sensul Legii nr. 1/2005, partea divizibilă reprezintă aceea parte a patrimoniului societății cooperative care cuprinde valoarea părților sociale emise în schimbul aportului membrilor cooperatori la capitalul social, precum și dividendele convenite membrilor cooperatori. Această parte a patrimoniului aduce dividende, iar, la retragere, membrul cooperador obține valoarea părților sale sociale, pe care le-a primit la înscrierea în societate în schimbul aportului subscris la capitalul social.

21. Partea indivizibilă constituie acea parte a patrimoniului societății cooperative, acumulat de aceasta în decursul activității, mai puțin partea divizibilă, care nu poate face obiectul distribuirii sau dobândirii între membrii cooperatori. Drepturile membrilor cooperatori nu se întind asupra acestei părți a patrimoniului care reprezintă o acumulare din trecut, ce aparține societății cooperative și este destinată dezvoltării viitoare a organizației. Așa fiind, la retragerea din societate, membrul cooperador nu poate primi valoarea de piață a părților sociale, deoarece valoarea activului net și, pe cale de consecință, a părților sociale este dată de partea indivizibilă a patrimoniului societății cooperatiste care, de cele mai multe ori, vine din trecut, fiind o plus valoare determinată de cei care, de-a lungul vremii, au adus aport în societatea cooperatistă.

22. Curtea observă că patrimoniul organizațiilor cooperației meșteșugărești este format prin aportul în natură și în numerar al cooperadorilor la intrarea în organizația cooperatistă. Contribuția în natură adusă de membrii cooperatori încetează a mai fi proprietatea individuală a acestora odată cu aprobarea primirii ei în proprietatea cooperativei, deoarece, în această situație, cooperadorul renunță, voluntar, la dreptul său de proprietate asupra bunului.

23. Referitor la criticile de neconstituționalitate formulate în prezenta cauză, Curtea reține că, potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 1/2005, la încetarea calității de membru cooperador, acesta sau, după caz, succesorii săi au dreptul la plata contravalorii părților sociale și a dividendelor convenite conform situației financiare anuale încheiate la sfârșitul exercițiului financiar al anului în care a intervenit cazul de încetare. În

situațiile în care încetează calitatea de membru cooperador, în oricare din formele prevăzute de art. 26 din Legea nr. 1/2005, societatea este obligată la plată în termen de un an de la închiderea bilanțului financiar al anului în care a intervenit cazul de încetare a calității de membru cooperador. În caz de imposibilitate de a respecta termenul de un an, plata în niciun caz nu poate fi realizată mai târziu de 2 ani de la data nașterii dreptului. Astfel, Curtea constată că, odată cu încetarea calității de membru cooperador, persoana fizică își poate exercita dreptul de proprietate doar asupra părților sale sociale, care reprezintă un drept deplin de proprietate, fiecare membru cooperador având un drept de proprietate asupra contribuției sale la capitalul social, drept pe care și-l poate valorifica în momentul în care iese din cadrul societății cooperative.

24. Totodată, Curtea constată că proprietatea organizațiilor meșteșugărești este indivizibilă, raportată la membrii cooperadori, aceștia având dreptul doar la părțile sociale, titluri nominative sau acțiuni, și la ratele de profit, corespunzătoare acestora, iar bunurile mobile și imobile care fac obiectul patrimoniului fiecărei organizații cooperatiste sunt proprietatea privată a acesteia. Așa fiind, dreptul de proprietate aparține persoanei juridice și este determinat de modul de înființare, organizare și lichidare, specific organizațiilor cooperației meșteșugărești.

25. Având în vedere cele mai sus reținute, Curtea constată că rațiunea unei atare reglementări are drept scop garantarea protecției funcționării și continuității organizației cooperatiste, protejarea intereselor membrilor cooperadori, dar și a patrimoniului societății cooperative. De altfel, de esență cooperației este posibilitatea de continuare a activității derulate, și nu „îndestularea” membrilor cooperadori.

26. În subsidiar, referitor la critica autorilor excepției de neconstituționalitate privind quantumul drepturilor convenite foștilor membri cooperadori ca urmare a retragerii din societatea cooperatistă, Curtea apreciază că modalitatea de stabilire a aportului subscris la capitalul social și a părților sociale reprezintă o problemă de aplicare a legii și nu o problemă de constituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Agneta Toth, Gizella Sebestyen, Mihăila Smaranda Corina, Steliana Cioloboc, Marta Huszar, Emese Adorjan și Iren Vajda în Dosarul nr. 259/1.371/2012 al Tribunalului specializat Mureș și constată că prevederile art. 6 lit. i) și j), art. 64 alin. (2), art. 87 alin. (2) și art. 101 din Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperației sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului specializat Mureș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 189

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (4) teza finală din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Mariana Bălan, Alexander Brejcha, Karin Humbert, Alberta Liliana De Neuberger, Kristin Lamphere Pilarcik, Eugene Y. Weissmann, Albert Erich Weismann, Donald M. Sinclair și Joan Bradley în Dosarul nr. 6.516/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 556D/2013.

2. La apelul nominal răspunde mandatarul autorilor excepției de neconstituționalitate, avocat Dumitru P. Mihaie, cu împuternicire depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Reprezentantul autorilor excepției de neconstituționalitate arată, în esență, că litigiul aflat pe rolul instanței de judecată, în cadrul căruia a fost invocată excepția de neconstituționalitate, are ca obiect soluționarea cererii privind acordarea unor despăgubiri, în temeiul art. 31 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Se arată că însuși actul normativ de naționalizare institua un drept de despăgubire pentru persoanele fizice — asociați ai persoanei juridice care deținea imobilele și alte active în proprietate la data preluării acestora în mod abuziv. Acest drept la despăgubire a fost reiterat prin dispozițiile art. 31 din Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel încât însăși existența dreptului la despăgubire nu poate fi contestată.

4. În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, arată că renunță la cerea de extindere a acestuia, formulată în cadrul procedurii în fața Curții Constituționale, și solicită constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 165/2013, republicată. Pe de altă parte, arată că, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, obiectul acesteia nu poate fi reprezentat de dispozițiile art. 31 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, republicată, astfel cum acesta a fost modificat prin dispozițiile art. 49 din Legea nr. 165/2013.

5. Se mai arată că, în dezacord cu punctul de vedere exprimat în cauză de către Avocatul Poporului, textul de lege criticat nu poate fi aplicabil doar pentru viitor. Legea nouă realizează o ingerință în câmpul de aplicare al legii vechi, prin

recalcularea indicelui de inflație doar până la data de 14 februarie 2001, ceea ce contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, art. 21 și art. 53, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la aceeași Convenție.

6. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, arată că, potrivit dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, acesta nu poate fi altul decât cel stabilit prin încheierea de sesizare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 2 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 6.516/2/2011*, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Mariana Bălan, Alexander Brejcha, Karin Humbert, Alberta Liliana De Neuberger, Kristin Lamphere Pilarcik, Eugene Y. Weissmann, Albert Erich Weismann, Donald M. Sinclair și Joan Bradley într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni privind acordarea unor despăgubiri în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că prevederile tezei finale cuprinse în art. 31 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost introdusă prin art. 49 din Legea nr. 165/2013, sunt retroactive, deoarece dispun în privința unor situații juridice deja consumate sub imperiul legii vechi. Se mai arată că limitarea actualizării dreptului de creanță, prin recalcularea valorii acțiunilor deținute în cadrul unei persoane juridice care avea în proprietate imobilele și alte active, la data preluării acestora în mod abuziv, numai până la data de 14 februarie 2001, este de natură să afecteze însăși substanța dreptului la despăgubire din cauza deprecierei valorii creanței în perioada 14 februarie 2001—aprilie 2013. În egală măsură, textul de lege criticat instituie o discriminare între persoanele îndreptățite la măsurile reparatorii în temeiul Legii nr. 10/2001, în funcție de data la care s-a făcut actualizarea dreptului de creanță, prin recalcularea valorii acțiunilor deținute în cadrul unei persoane juridice care avea în proprietate imobilele și alte active, la data preluării acestora în mod abuziv, [în sensul art. 3 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001], respectiv înainte sau după modificarea legislativă intervenită, în temeiul căruia actualizarea a fost limitată până la data de 14 februarie 2001.**

9. **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă își exprimă opinia asupra excepției de neconstituționalitate arătând**

că aplicarea Legii nr. 10/2001 a creat raporturi juridice concrete, finalizate sau în curs de finalizare, astfel încât modificarea acestor raporturi juridice printr-un act normativ ulterior echivalează cu retroactivitatea acestuia din urmă, dar și cu instituirea unei inegalități de tratament între persoanele ale căror cereri de acordare a măsurilor reparatorii au fost soluționate sub imperiul vechii reglementări, pe de o parte, și persoanele ale căror cereri nu au fost soluționate, pe de altă parte.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

11. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că normele supuse controlului de constituționalitate, prin care legiuitorul a stabilit că persoanele fizice, asociați ai persoanei juridice care deține imobilele și alte active în proprietate la data preluării acestora în mod abuziv, să primească despăgubiri prin recalcularea valorii acțiunilor în baza valorii activului net din ultimul bilanț contabil, cu utilizarea unor coeficienți de actualizare, la nivelul anului 2001, nu aduc atingere art. 15 alin. (2) și art. 16 din Constituție. Modificarea instituită de art. 49 din Legea nr. 165/2013 asupra sumelor acordate cu titlul de despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a faptului ca actualizarea se face până la data de 14 februarie 2001, se realizează doar pe viitor, și numai în ceea ce privește cuantumul acestora, prin aplicarea unui indice de actualizare diferit. Mai mult, noile prevederi nu se răsfrâng asupra sumelor deja obținute, ci acestea se aplică tuturor cererilor care vor fi soluționate după intrarea în vigoare a legii.

12. Se mai arată că actualizarea impusă de noua lege se va aplica tuturor beneficiarilor Legii nr. 10/2001 ale căror cereri vor fi soluționate după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, în mod egal. Astfel, statul a asigurat un cadru legal menit să permită aplicarea unui tratament egal tuturor persoanelor fizice aflate în situații juridice similare, fără privilegii și fără discriminări. Or, situația generată de prevederile legale criticate nu este de natură a aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, doar pentru că legiuitorul a ales să reglementeze în mod diferit modalitatea de calcul a despăgubirilor, cu atât mai mult cu cât normele criticate nu neagă dreptul beneficiarilor la plata despăgubirilor, ci instituie aplicarea unui indice de inflație diferit, această măsură fiind tocmai rezultatul opțiunii pe care legiuitorul o are în stabilirea cuantumului despăgubirilor, opțiune justificată și de contextul economico-financiar.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 49 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din

17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare. Analizând motivarea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, și ținând seama de prevederile art. 62 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit cărora dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta, Curtea urmează să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate prevederile art. 31 alin. (4) teza finală din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „(4) *Recalcularea valorii acțiunilor se face în baza valorii activului net din ultimul bilanț contabil, cu utilizarea coeficientului de actualizare stabilit de Banca Națională a României prin Ordinul nr. 3/2001 privind coeficientul de actualizare a valorii leului de la data de 11 iunie 1948 până la data de 14 februarie 2001 și a indicelui inflației stabilit de Institutul Național de Statistică, precum și a prevederilor Legii nr. 303/1947 pentru recalcularea patrimoniului societăților pe acțiuni, în cazul în care bilanțul este anterior acesteia. Actualizarea se face până la data de 14 februarie 2001.*”

16. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată și art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la aceeași Convenție.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 3 alin. (1) lit. b) coroborat cu art. 31 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, persoanele fizice, asociați ai persoanei juridice care deține imobile și alte active în proprietate la data preluării acestora în mod abuziv, au dreptul la despăgubiri în condițiile legii speciale privind regimul de stabilire și plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv. Primind notificarea, instituția publică implicată în privatizare are obligația să stabilească valoarea recalculată a acțiunilor care au aparținut persoanei îndreptățite sau succesorilor acesteia, și să emită decizie motivată de propunere de acordare de măsuri reparatorii prin echivalent, plata despăgubirilor făcându-se în condițiile cap. V — *Procedurile administrative pentru acordarea despăgubirilor*, cuprins în titlul VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, despăgubirile urmând a fi stabilite de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor. În prezent, ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, modalitatea de despăgubire este cea reglementată prin cap. III — *Acordarea de măsuri compensatorii* din acest act normativ.

18. Curtea observă că, potrivit art. 31 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, republicată, în forma anterioară completării acestui text de lege prin dispozițiile art. 49 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții ce se coroborează cu pct. 32.5 cuprins în Normele metodologice din 18 aprilie 2003 de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada

6 martie 1945—22 decembrie 1989, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 498/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 14 mai 2003, respectiv cu pct. 31.5 cuprins în Normele metodologice din 7 martie 2007 de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 250/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 3 aprilie 2007, recalcularea valorii acțiunilor se face, de către instituția publică implicată în privatizare, în baza valorii activului net din ultimul bilanț contabil. Astfel, potrivit modalității de calcul exemplificate în pct. 32.5 cuprins în Normele metodologice din 2003, și, respectiv în pct. 31.5 cuprins în Normele metodologice din 2007, pentru cuantificarea valorii acțiunilor deținute și dovedite, se calculează mai întâi valoarea aferentă cotei deținute de persoana îndreptățită/moștenitorii acesteia din activul net corespunzător ultimului bilanț contabil. La valoarea astfel rezultată se aplică coeficientul de actualizare a valorii leului de la data de 11 iunie 1948 până la data de 14 februarie 2001, stabilit, în conformitate cu art. 31 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, republicată, de Banca Națională a României prin Ordinul Băncii Naționale a României nr. 3/2001 privind coeficientul de actualizare a valorii leului de la data de 11 iunie 1948 până la data de 14 februarie 2001, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 4 mai 2001, coeficient care are întotdeauna o valoare fixă. La această valoare se adaugă suma rezultată din calculul indicelui de inflație stabilit de Institutul Național de Statistică, corespunzător anilor anteriori, până în anul soluționării notificării.

19. În continuare, Curtea reține că art. 49 din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, a adus următoarea completare prevederilor art. 31 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare: „*Actualizarea se face până la data de 14 februarie 2001.*”

20. Potrivit susținerilor autorilor excepției de neconstituționalitate, introducerea acestei sintagme are semnificația limitării utilizării indicelui de inflație numai până la valoarea aferentă datei de 14 februarie 2001, iar nu până la data stabilirii efective a cuantumului măsurilor reparatorii, așa cum prevedea inițial textul de lege incident, ceea ce, în mod implicit, conduce la retroactivitatea acestei sintagme legale și la o încălcare a dreptului de proprietate, aplicarea acesteia generând diminuarea semnificativă a cuantumului măsurii reparatorii convenite persoanei îndreptățite/moștenitorilor acesteia.

21. Analizând aceste susțineri, prin raportare la prevederile legale incidente, Curtea reține că, în realitate, „actualizarea” la care face referire textul de lege nou introdus nu are în vedere calculul indicelui de inflație stabilit de Institutul Național de Statistică, ci se referă la coeficientul de actualizare stabilit de Banca Națională a României, prin Ordinul Băncii Naționale a României nr. 3/2001, care și inițial avea ca perioadă de referință pentru actualizarea valorii leului perioada 11 iunie 1948—14 februarie 2001. Operațiunea de „actualizare” nu poate privi obligativitatea calculării indicelui de inflație doar până la data de 14 februarie 2001, data intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001, pentru că, dacă aceasta ar fi fost intenția legiuitorului, ar fi trebuit eliminată referirea la utilizarea indicelui de inflație din prima teză a art. 31 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, astfel cum a fost modificat prin art. 49 din Legea nr. 165/2013. Având în vedere că legiuitorul nu a procedat în acest mod, varianta de interpretare a textului de lege criticat, conform căreia operațiunea de „actualizare” până la data de 14 februarie 2001 se referă la calculul indicelui de inflație doar până la această dată, devine contradictorie, deoarece, pe de o parte, menținerea referirii la utilizarea indicelui de inflație stabilit de Institutul Național de Statistică presupune, prin ipoteză, calculul acestuia corespunzător perioadei cuprinse între 14 februarie 2001 și data

stabilirii efective a cuantumului măsurilor reparatorii, iar, pe de altă parte, „actualizarea” până la data de 14 februarie 2001, ar exclude, prin ea însăși, utilizarea oricărei valori a indicelui de inflație ulterioară datei de intrare în vigoare a actului normativ prin care se instituie măsurile reparatorii.

22. Mai mult, Curtea observă că orice măsură de stabilire a cuantumului măsurilor reparatorii este posterioară datei de 14 februarie 2001, data intrării în vigoare a actului normativ care le-a instituit, ceea ce înseamnă că, prin ipoteză, aceasta implică utilizarea indicelui de inflație aferent perioadei 2001 — până la data soluționării notificării de către instituția publică implicată în privatizare, sau, după caz, până la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive de stabilire a cuantumului despăgubirii.

23. Astfel, Curtea reține că prevederile legale criticate se referă exclusiv la utilizarea coeficientul de actualizare stabilit de Banca Națională a României prin Ordinul Băncii Naționale a României nr. 3/2001, coeficient care are întotdeauna o valoare fixă, referindu-se la actualizarea valorii leului la data recunoașterii dreptului la despăgubire prin actul normativ cu caracter reparatoriu, respectiv Legea nr. 10/2001, și nu va afecta nici pe viitor utilizarea indicelui de inflație în modul de calcul al despăgubirii. Cu alte cuvinte, și după intrarea în vigoare a textului de lege criticat, cuprins în Legea nr. 165/2013, care a completat art. 31 din Legea nr. 10/2001, republicată, modul de calcul al despăgubirilor acordate persoanelor îndreptățite în condițiile art. 31 din Legea nr. 10/2001, republicată, rămâne neschimbat, respectiv se utilizează același coeficient de actualizare a valorii leului pentru perioada 11 iunie 1948—14 februarie 2001, precum și indicele de inflație aferent perioadei 2001 — până în anul acordării efective a măsurilor reparatorii.

24. Ca urmare, Curtea reține că prevederea legală criticată, conform căreia „*Actualizarea se face până la data de 14 februarie 2001*”, nu cuprinde niciun element de noutate față de reglementarea anterioară, aceasta având un veritabil caracter declarativ, prin raportare la forma anterioară a acesteia. Așa cum s-a reținut în jurisprudența constantă a Curții Constituționale, pentru a exista retroactivitate ar fi trebuit ca între două prevederi legale succesive să fie o deosebire, iar noua reglementare să se aplice situațiilor juridice anterioare intrării sale în vigoare. În cazul în care ipoteza normativă este aceeași, continuitatea reglementării exclude, prin ipoteză, retroactivitatea celei noi (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 41 din 4 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 27 aprilie 1995, Decizia nr. 58 din 26 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 18 aprilie 2002, Decizia nr. 191 din 25 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 1 august 2002, Decizia nr. 315 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.000 din 29 octombrie 2004, sau Decizia nr. 982 din 30 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008).

25. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia mai susțin că limitarea actualizării dreptului de creanță, numai până la data de 14 februarie 2001, este de natură să afecteze însăși substanța dreptului la despăgubire. În egală măsură, în opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat instituie o discriminare între persoanele îndreptățite la măsurile reparatorii în temeiul Legii nr. 10/2001, în funcție de data la care s-a făcut actualizarea dreptului de creanță.

26. Având în vedere cele reținute la paragrafele 21—24, Curtea constată că raportarea criticii de neconstituționalitate la dispozițiile constituționale și convenționale cuprinse în art. 16, art. 44 și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, are drept premisă limitarea utilizării indicelui de inflație numai până

la valoarea aferentă datei de 14 februarie 2001, iar nu până la data stabilirii efective a cuantumului măsurilor reparatorii. Or, în acord cu cele reținute anterior, Curtea reține că textul de lege criticat nu a adus nicio modificare a modalității de calcul a dreptului la despăgubiri, fiind în continuare aplicabil indicele de inflație stabilit de Institutul Național de Statistică, corespunzător anilor anteriori, până în anul soluționării notificării, astfel încât susținerile autorilor excepției sunt fără obiect.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mariana Bălan, Alexander Brejcha, Karin Humbert, Alberta Liliana De Neuberger, Kristin Lamphere Pilarcik, Eugene Y. Weissmann, Albert Erich Weismann, Donald M. Sinclair și Joan Bradley în Dosarul nr. 6.516/2/2011* al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și constată că dispozițiile art. 31 alin. (4) teza finală din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 194

din 3 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Gabriel Emilian Constantin în Dosarul nr. 2.029/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 667D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

27. Autorii excepției de neconstituționalitate mai invocă și încălcarea dispozițiilor constituționale și convenționale cuprinse în art. 1 alin. (5), art. 11, art. 21, art. 53 și art. 6 paragraful 1 din Convenție, fără a arăta în constă pretinsa contrarietate între textul de lege criticat și dispozițiile invocate. Or, având în vedere că instanța de contencios constituțional nu se poate substitui autorilor excepției în indicarea unor motive de neconstituționalitate, criticile formulate nu pot fi analizate.

neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 487 din 21 noiembrie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.029/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**, excepție ridicată de Gabriel Emilian Constantin într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind anularea unei rezoluții emise de Inspekția Judiciară.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât rezoluția Inspekției Judiciare reprezintă o opinie subiectivă, pronunțată într-o procedură administrativă, opinie ce nu poate fi exclusă unui control independent și imparțial în situația în care această rezoluție poate naște sau stinge raporturi juridice.

6. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal** și-a exprimat opinia potrivit căreia excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța arată că actul administrativ este definit de legiuitor ca fiind „actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de

o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.” Pornind de la această definiție legală, instanța a reținut că una dintre condițiile pentru ca un act să aibă natură administrativă și să poată fi supus controlului de legalitate al instanței de contencios administrativ este ca acesta să producă efecte juridice proprii, respectiv să dea naștere, să modifice sau să stingă raporturi juridice.

7. Instanța de judecată a reținut, de asemenea, că principala modificare adusă de Legea nr. 24/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, dispozițiilor art. 44—49 din Legea nr. 317/2004 a constat în extinderea sferei titularilor acțiunii disciplinare, fără însă a aduce modificări de esență în ceea ce privește natura soluției date în situația în care „în urma efectuării verificărilor prealabile se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare”, noua reglementare stabilind clasarea sesizării [art. 45 alin. (4) lit. b)]. În acest context, subliniază că soluția legislativă este conformă cu standardele impuse de Legea fundamentală, întrucât răspunderea disciplinară a magistraților își are temeiul în obligațiile ce izvorăsc din prevederile legilor și regulamentelor profesiei, ale Codului deontologic și ale regulilor de bune practici profesionale, obligații a căror nerespectare poate fi de natură a prejudicia exclusiv onoarea și prestigiul profesiei, astfel încât această formă specială de răspundere vizează strict raporturile dintre magistrat, pe de o parte, și categoria profesională din care face parte, de cealaltă parte. Aceasta nu are însă semnificația restrângerii dreptului persoanei care a formulat sesizarea pentru începerea acțiunii disciplinare de a obține în justiție repararea prejudiciului provocat prin încălcarea drepturilor sau intereselor sale prin conduita magistratului respectiv. În acest sens, trebuie observat că art. 94 din Legea nr. 303/2004 prevede că „*Judecătorii și procurorii răspund civil, disciplinar și penal, în condițiile legii.*”

8. Instanța de judecată mai apreciază că soluția legiuitorului de restrângere a accesului la justiție al persoanelor care ar putea justifica un interes de a contesta rezoluția de clasare a sesizării este prevăzută și justificată prin raportare la cazurile în care se poate dispune o astfel de soluție, și anume când se constată neîndeplinirea unor condiții formale ale sesizării (de exemplu, nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt care a determinat sesizarea) sau inexistența indicilor privind săvârșirea unei abateri disciplinare. Mai mult, prin art. 47 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 s-a prevăzut expres că, după pronunțarea unei soluții de clasare a sesizării, persoana interesată poate face o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite — de exemplu, în procedura disciplinară a magistraților — reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești. În plus, potrivit art. 47 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, persoanele interesate au posibilitatea să formuleze o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege. Se mai arată că textul de lege criticat se aplică în egală măsură tuturor persoanelor la care se referă ipoteza normei

legale, fără a reprezenta o încălcare a dispozițiilor art. 52 din Constituție, întrucât în cazul rezoluției de clasare, în temeiul art. 47 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, persoanele interesate au posibilitatea să formuleze o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege. Totodată, dispoziția legală criticată reprezintă expresia textului art. 134 alin. (2) din Legea fundamentală, conform căruia Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl reprezintă prevederile art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012. Analizând motivarea excepției, Curtea reține că autorul acesteia invocă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004, fără a se limita doar la teza finală a acestei prevederi legale, astfel încât Curtea urmează să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate prevederile art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004, potrivit cărora: „(1) *În cazul în care sesizarea s-a făcut potrivit art. 45 alin. (2), inspectorul judiciar poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată: [...]*

b) clasarea sesizării, în cazul în care aceasta nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt care a determinat sesizarea, precum și în cazul prevăzut la art. 45 alin. (4) lit. b); rezoluția de clasare este definitivă.”

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor și a obligațiilor, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și în art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici identice cu cele formulate în prezenta cauză, și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale, excepție invocată de același autor al excepției de neconstituționalitate, în mai multe dosare aflate pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

16. Astfel, prin Decizia nr. 487 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 27 ianuarie 2014, invocând jurisprudența sa anterioară în această materie, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, statuând că, potrivit art. 47 alin. (1) lit. b)

din Legea nr. 317/2004, în cazul în care Inspekția Judiciară s-a sesizat din oficiu sau a fost sesizată de orice persoană interesată, în legătură cu abaterile disciplinare săvârșite de judecători și procurori, inspectorul judiciar poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată, clasarea sesizării, rezoluția de clasare fiind definitivă. Aceasta se poate dispune în cazurile în care nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt ori de săvârșire a unei abateri disciplinare. Curtea a reținut că cele 3 variante ce legitimează soluția clasării nu au caracter irefragabil, deoarece, în acord cu dispozițiile art. 47 alin. (2) din aceeași lege, persoana interesată poate face o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor acolo prevăzute. Practic, aceste exigențe se circumscriu unor norme de procedură referitoare la responsabilitatea judecătorilor și procurorilor ca principiu care se alătură principiului constituțional al independenței judecătorilor. Prin urmare, textele criticate nu fac altceva decât să dea eficiență rolului legiuitorului de a realiza un echilibru necesar între independența și responsabilitatea judecătorilor prin reglementarea procedurii de urmat în domeniul răspunderii disciplinare. Prin urmare, reglementarea abaterilor disciplinare, prin includerea în această categorie a exercitării funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, nu poate fi confundată cu reglementarea procedurală de drept comun care are în vedere fapte ce privesc conținutul hotărârilor judecătorești, conținut care nu poate fi examinat decât prin intermediul căilor de atac, nefiind de acceptat ca acestea să fie realizate în afara activității jurisdicționale.

17. Așa fiind, Curtea a constatat că, prin natura și conținutul ei specific, o astfel de procedură prealabilă, de examinare a sesizării sub aspectul inserării datelor cu privire la identificarea situației de fapt care a determinat-o, a datelor de identificare a autorului și a semnăturii acestuia, ori a existenței indicilor de săvârșire a unei abateri disciplinare, nu vizează însăși soluționarea fondului sesizării, ci doar verificarea întrunirii condițiilor de exercitare a acesteia. Or, așa cum a stabilit în repetate rânduri instanța de contencios european al drepturilor omului, cea mai mare parte a drepturilor procedurale, prin natura lor, nu constituie, în sensul Convenției, „drepturi civile” și, deci, nu intră în câmpul de aplicare al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Așadar, cât timp această procedură nu privește însăși judecarea pe fond a sesizării — o atare procedură fiind reglementată cu caracter exclusiv în art. 47 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 317/2004, Curtea a reținut că dispozițiile criticate nu înfrâng prevederile referitoare la dreptul la un proces

echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se referă la fondul cauzelor ori la drepturile civile, cum cere art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai la aspectele de ordin pur procedural, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbateră în fața secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii ori chiar în fața Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București.

19. De altfel, mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția presupun instituirea unor proceduri referitoare, pe de o parte, la competența instanțelor de judecată și, pe de altă parte, la competența altor autorități cu atribuții jurisdicționale specifice, cum ar fi Consiliul Superior al Magistraturii. De aceea, legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, poate stabili prin lege procedura de judecată și modalitatea de exercitare a căilor de atac al căror unic scop constă în protejarea drepturilor și libertăților fundamentale afectate.

20. În plus, art. 991 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, definește în termeni lipsiți de echivoc împrejurările în care exercitarea funcției cu rea-credință ori gravă neglijență constituie abateri disciplinare. Prin urmare, modul în care judecătorul interpretează și aplică legea într-o cauză dată nu este susceptibil de sancțiune disciplinară decât în măsura în care acesta încalcă cu știință normele de drept material ori procesual, urmărind sau acceptând vătămarea unei persoane, sau atunci când nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual. Altfel spus, o neregularitate a hotărârii judecătorești constituie temei pentru formularea unei căi de atac, în timp ce răspunderea disciplinară poate fi antrenată în cu totul alte condiții decât cele prevăzute de lege pentru promovarea unei căi de atac.

21. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a textului legal criticat raportată la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că aceasta este, de asemenea, neîntemeiată, deoarece textul de lege atacat se aplică în egală măsură tuturor persoanelor la care se referă ipoteza normei prevăzute de acest text.

22. Întrucât în prezenta cauză nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența constantă a Curții Constituționale, atât soluțiile, cât și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Emilian Constantin în Dosarul nr. 2.029/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 290

din 22 mai 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Dan Florin Ciocîrlan în Dosarul nr. 18.658/4/2013 al Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 847D/2013.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul acesteia critică, în realitate, dispozițiile Regulamentului de aplicare a Legii nr. 275/2006 privind condițiile în care persoana condamnată poate să achiziționeze bunuri în timpul detenției. În cazul în care Curtea reține că obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 49 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 — abrogate prin Legea nr. 254/2013, dar care sunt supuse controlului de constituționalitate, întrucât produc efecte juridice în cauză —, soluția care se impune este tot una de respingere ca inadmisibilă a excepției, deoarece autorul acesteia solicită completarea textului de lege criticat. De fapt, autorul susține că, prin jocul dispozițiilor legale, i se creează o situație nefavorabilă, apreciere bazată pe considerente personale și care nu poate duce la concluzia încălcării principiului egalității în drepturi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 18.658/4/2013, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.** Excepția a fost ridicată de Dan Florin Ciocîrlan cu ocazia soluționării contestației împotriva unei

încheieri a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 49 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 încalcă principiile constituționale privind egalitatea în drepturi, dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, dreptul la ocrotirea sănătății, dreptul la mediu sănătos, nivelul de trai, dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și principiul referitor la interzicerea torturii și a tratamentelor inumane ori degradante din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu prevăd condițiile în care persoana condamnată poate să achiziționeze bunuri în timpul detenției și mai cu seamă când poate face acest lucru, ceea ce determină apariția unor discrepanțe între regulamentele de ordine interioară ale penitenciarelor din România, care se traduc în practică prin inegalități de tratament între categorii de persoane aflate într-o situație identică, și anume deținuții din aceste penitenciare, având în vedere reglementarea neomogenă a programului de funcționare a magazinelor din incintă. Astfel, potrivit regulamentelor de ordine interioară, care diferă de la un penitenciar la altul, un deținut din Penitenciarul Timișoara poate să-și exercite dreptul la cumpărături zilnic, un deținut din Penitenciarul Ploiești poate să-și exercite acest drept de două ori pe săptămână, în timp ce, profitând de tăcerea legii, regulamentul de ordine interioară al Penitenciarului București — Jilava restricționează deplasarea la magazinul din incintă la o singură dată pe săptămână, în condițiile în care se precizează că un deținut nu poate schimba ziua de cumpărături stabilită cu o altă zi din săptămână. Autorul excepției mai susține că mâncarea furnizată de cantină nu este nici suficientă și nici de calitate, iar condițiile în care este preparată lasă de dorit. Invocă, în acest sens, raportul întocmit de Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România — Comitetul Helsinki asupra vizitei la Penitenciarul București — Jilava din 12 iunie 2008. De asemenea, face trimitere și la Hotărârea din 24 iulie 2012 pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Iacov Stanciu împotriva României*.

6. **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor Constituției.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 49 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 sunt constituționale. Arată că pretinsa neconstituționalitate a textului de lege criticat este dedusă de autorul excepției din așa-zisa ambiguitate de

legiferare a dispozițiilor art. 56 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 275/2006, ca urmare a faptului că art. 49 alin. (4) din această lege „garantează posibilitatea deținuților de a achiziționa bunuri pe timpul detenției, fără să facă nicio altă mențiune privitoare la acest aspect”.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 49 alin. (4) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, abrogată prin Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013. Textul de lege criticat are următorul cuprins: *„Cotele din sumele de bani convenite persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate pentru munca prestată, sumele primite de la persoane fizice sau juridice în timpul executării pedepsei și sumele aflate asupra lor la primirea în penitenciar pot fi folosite pentru exercitarea dreptului de petiționare, a dreptului la corespondență și a dreptului la convorbiri telefonice, pentru efectuarea examenului medical prevăzut în art. 51 alin. (4), pentru cumpărarea de bunuri, sprijinirea familiei sau alte asemenea scopuri, pentru repararea pagubelor cauzate bunurilor puse la dispoziție de administrația penitenciarului și pentru plata transportului până la domiciliu, la punerea în libertate.”*

15. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 alin. (4) din Legea nr. 275/2006, excepție ridicată de Dan Florin Ciocîrlan în Dosarul nr. 18.658/4/2013 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2014 pentru Societatea Comercială „Complexul Energetic Hunedoara” — S.A., aflată sub autoritatea Departamentului pentru Energie

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2014 pentru Societatea Comercială „Complexul Energetic Hunedoara” — S.A., aflată sub autoritatea Departamentului pentru Energie, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul delegat pentru energie,

Răzvan-Eugen Nicolescu

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

p. Ministrul muncii, familiei,

protecției sociale

și persoanelor vârstnice,

Teodor Codrin Scutaru,

secretar de stat

București, 4 iunie 2014.

Nr. 476.

DEPARTAMENTUL PENTRU ENERGIE
Societatea Comercială „Complexul Energetic Hunedoara” — S.A.

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2014**

mii lei

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2014
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	1.439.379
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	1.417.253
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	22.126
	3	Venituri extraordinare	6	
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	1.726.549
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	1.690.279
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	9	1.052.290
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	10	37.617
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	369.743
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	273.489
		C1 ch. cu salariile	13	242.933
		C2 bonusuri	14	30.556
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	1.971
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	16	
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	17	1.399
		C5 cheltuieli cu asigurarile și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	92.884
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	230.629
	2	Cheltuieli financiare	20	36.270
	3	Cheltuieli extraordinare	21	-287.170
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	
	1	Rezerve legale	25	
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende cuvenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	
	a)	- dividende cuvenite bugetului de stat	33	
	b)	- dividende cuvenite bugetului local	33a	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

	c)	- dividende cuvenite altor acționari	34	
9		Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama și publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	244.681
1		Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	244.681
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
1		Nr. de personal prognozat la finele anului	48	6.540
2		Nr. mediu de salariați total	49	6.584
3		Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială (Rd.12/Rd.49)/12*1000	50	3.462
4		Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	3.075
5		Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	215
6		Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	
7		Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	1.200
8		Plăți restante	55	191.048
9		Creanțe restante	56	141.213

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

pentru numirea domnului Ursu Marius Arthur în funcția de director general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară

Având în vedere propunerea formulată de viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 3 alin. (9) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ursu Marius Arthur se numește în funcția de director general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară.

Art. 2. — La data prevăzută la art. 1 încetează aplicabilitatea Deciziei prim-ministrului nr. 136/2014 privind exercitarea atribuțiilor directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 218 din 27 martie 2014.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 23 iunie 2014.
Nr. 220.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului ministrului sănătății nr. 245/2012 pentru aprobarea prețurilor la medicamentele de uz uman cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor de uz uman autorizate de punere pe piață în România

Văzând Referatul de aprobare nr. N.B./3.768 din 4 iunie 2014 întocmit de Direcția buget și contabilitate din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 851 din titlul XVII „Medicamentul” din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și prevederile art. 140 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 75/2009 pentru aprobarea Normelor privind modul de calcul al prețurilor la medicamentele de uz uman, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății nr. 245/2012 pentru aprobarea prețurilor la medicamentele de uz uman cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor de uz uman autorizate de punere pe piață în România, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 23 martie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, după alineatul (2^{1.7}) se introduce un nou alineat, alineatul (2^{1.8}), cu următorul cuprins:

„(2^{1.8}) Se completează Catalogul național al prețurilor medicamentelor de uz uman autorizate de punere pe piață în România cu prețurile produselor nou-avizate/reavizate în perioada 13 martie 2014—12 iunie 2014.”

2. La articolul 1, după alineatul (8) se introduce un nou alineat, alineatul (9), cu următorul cuprins:

„(9) Pentru prețurile medicamentelor ce vor fi avizate în perioada 1 iulie 2014—30 septembrie 2014, precum și pentru efectuarea analizei comparative de preț, se vor lua în calcul cursul de schimb valutar folosit la alcătuirea bugetului pentru anul 2012, precum și cursurile de schimb medii prognozate pentru anul 2012 comunicate de Comisia Națională de Prognoză și publicate pe site-ul Ministerului Sănătății.”

3. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Prețurile cu ridicata și cu amănuntul maximale aprobate sunt valabile până la data de 30 septembrie 2014.”

Art. II. — Prevederile prezentului ordin intră în vigoare începând cu data de 1 iulie 2014.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
George Diga,
secretar general

București, 16 iunie 2014.
Nr. 700.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 806856